

Při důkladné četbě těchto kapitol není možné si (dle mého názoru) nepovšimnout, že standardně navrhované dělení první velké části knihy, o tzv. základních předpokladech života modlitby, na úseky po kapitolách 4-7 (o lásce), 8-9 o odpoutanosti a 10 a dále o pokoře, potřebuje další objasnění, ne-li dokonce nové promyšlení.

Pro naši společnou četbu navrhuji a nabízím k diskuzi toto rozvržení:

Obecně lze říci, že **CV 4-15** je soubor „asketicky“ orientovaných kapitol, které shromažďují poznámky k tématům, jež jsou důležitým podložím života modlitby

CV 4-7: spoutanost v oblasti investic do vztahů v širším slova smyslu (ne probuzenecké vztahy, ale vztahy k ostatním sestřím, k nadřízeným, k osobám odpovědným za duchovní život): vybírat si ty, které chci milovat a naopak vytěšňovat obtížné elementy prostě neodpovídá lásce, ale sklonu nechat se životem vléct volbou toho, co mi přináší určitý druh sebe(uspokojení) a vyhýbat se nepříjemným a bolestivým stránkám života.

CV 8-9: Variace na téma nenechat se životem vléct nezdravými příbuzenskými vztahy. Tj. láska není totožná se lpěním na vztazích s blízkými lidmi, je tu stálá odvolávka na prvenství Boha.

CV 10-11: Nekráčet životem spoután ani přehnanou péčí o tělo a vlastní zdraví, neztotožnit kvalitu života se zdravým tělem a nepoměřovat zdravím svoji schopnost odpovídat nárokům vlastní životní volby. Svoboda ducha totiž vyžaduje odpoutanost nejen v rovině vztahů, ale i od sebe samých, ať už v rovině prožívání vlastní tělesnosti či přímo „strachu o vlastní život“.

CV 12-15: Další krok: nepěstovat si sebelítost, pocity křivdy a ublíženosti, tendence k sebeospravedlňování. Láska má být svobodná i vůči tomu, co považujeme za naši důstojnost, za přednost našeho „já“ (ve smyslu ega, nikoliv skutečného jádra naší osobnosti). Na správném pochopení otázky sebezáporu stojí mnohé další, co bude ještě řečeno.

Terezie klade velký důraz na bdělost vůči určitému typu vnitřních popudů, které nás vedou k pocitu, jež je opakem pokory, tj. lpění na vlastní důležitosti a tomu, co se zdá být jejím snížením, nedoceněním.

Několik pomůcek na této cestě: odmítat podobná vnitřní hnutí (pocity, myšlenky, postoje); rozhlédnout se kolem, jak žijí lidé, jimž se chceme podobat (chudí) a jak žil Ježíš (zejména, když byl falešně obviňován)...

poznámka na okraj: to, co Terezie žije v klášteře, není ve své podstatě odlišné od života mimo něj (sama o tom píše zejm. v CV 12): jde o tytéž vnitřní procesy, zápas o svobodu a cestu k autentické lásce.